

zítka této společnosti, nelze v tom spatřovati rozpor se spisy ve smyslu Šu 503 čís. 3 c. ř. s.

Čís. 4997.

Pouhá solidárnost závazku nezakládá ještě nedílného společenství v rozepři. Žádal-li žalobce při prvému roku následkem nedostavení se spolužalovaného, by proti němu byl vydán rozsudek pro zmeškání, vypustiv požadavek solidárního závazku, jde pouze o přípustné obmezení žalobní prosby.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1925, Rv II 180/25.)

Žalobce domáhal se v žalobě na Kateřině K-ové a Šimonu K-ovi zaplacení 12.339 Kč rukou společnou a nerozdílnou. Když se Šimon K. k prvému roku nedostavil, obmezil žalobce žalobu v tom směru, že navrhl, by Šimon K. byl rozsudkem pro zmeškání uznán povinným zaplatiti zažalovaný peníz s vypuštěním požadavku solidárnosti s Kateřinou K-ovou. Procesní soud první stolice návrhu vyhověl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolací důvod nesprávného právního posouzení spatřuje se především v tom, že měl býti návrh žalobců na vynesení rozsudku pro zmeškání zamítnut (§ 471 čís. 4 c. ř. s.), protože na straně žalované jde o nedílnost právního názoru, jenž zakládá nedílné společenství v rozepři ve smyslu Šu 14 c. ř. s., takže procesní úkony první žalované, která se k prvému roku dostavila, působí i ve prospěch odvolatele jako druhého žalovaného, jenž se k stání nedostavil. Názor ten odůvodňuje odvolatel tím, že nedílnost vychází již z povahy sporného předmětu, jenž může býti řešen jen stejným rozsudkem. Žalobci se prý jednalo o nabytí celého domku a nikoli jen poměrné části, proto že také v žalobě uvádí, že žalovaní ho ujišťovali nesčíslněkrát, že mu domek po vystavení odstoupí, a že se nyní zdráhají vydati mu listinu ke vkladu schopnou. Tomu nasvědčuje prý také žalobní návrh, znějící na solidární zaplacení obou zažalovaných částek. Než tyto vývody odvolání nejsou správné. Nerozdílné společenství v rozepři dle Šu 14 c. ř. s. jest tu jen tehdy, když rozsudek, jenž má býti vydán, nutně působí proti všem společníkům buď pro povahu sporného právního poměru nebo moci zákonného předpisu. Takového zákonného předpisu pro případ tohoto sporu není a nedílnost neplyne ani z povahy sporu. Pouhá solidárnost závazku, i když v žalobě byla tvrzena, jí sama sebou nezakládá, poněvadž dílnost účinků rozsudku je přes to možna. Též povaha předmětu sporu, kdyby jím býval nárok na vydání vkladní listiny, připouští dělení. Ale předmětem sporu jest, by každý žalovaný zaplatil žalobci různou částku dle poměrného dílu, jak mu jest vlastnictví domku připsáno. Z toho právě tím více vystupuje v popředí dělitelnost nároku i účinků rozsudků. Nedostavil-li se tedy druhý žalovaný k prvému roku, ač byl řádně obeslán, zmeškal jej pro svou osobu a v zásadě nebylo dle zákona překážky, by nemohl býti vydán rozsudek dle Šu 396 c. ř. s. Dále se uvádí v odvolání, že žalobcově návrhu na vyřízení rozsudku

pro zmeškání nemělo býti vyhověno také z toho důvodu, jelikož žalobním návrhem domáhá se žalobce výroku, že oba žalovaní jsou povinni rukou společnou a nerozdílnou zaplatiti prvá žalovaná 6169 Kč 66 h, druhý žalovaný (odvolatel) 12.339 Kč 32 h. V návrhu při prvním roku žádal však žalobce odsouzení druhého žalovaného pouze k zaplacení 12.339 Kč 32 h s přísl. s vypuštěním požadavku solidárnosti s prvou žalovanou. Dle názoru odvolatelova spočívá v tom jednak změna žalobní prosby, jednak její rozšíření, poněvadž pak nemůže druhý žalovaný uplatnití proti své žalované své nároky z postihu a jest proto dle tohoto názoru po doručení žaloby taková změna neb rozšíření žalobní žádosti nepřipustná. Než ani tento názor není správným. Dle Šu 396 c. ř. s. jest vždy ještě před vydáním rozsudku dovoleno žalobní prosbu obmeziti. Žádal-li žalobce při prvním roku následkem nedostavení se druhého žalovaného, by byl proti němu vydán rozsudek pro zmeškání, vypustiv požadavek solidárního závazku, jest to pouze obmezením žalobní prosby beze změny neb rozšíření žaloby, což jest dle Šu 235 odstavec čtvrtý c. ř. s. vždy přípustné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opírající se toliko o dovolací důvod Šu 503 čís. 4 c. ř. s., jest bezdůvodné. Rozsudek odvolacího soudu spočívá na správných důvodech, jež odpovídají skutkovému stavu věci a zákonu. Do volatel se na ně odkazuje a k vývodům dovolání připomíná se toto: Je sice správné, že, nedostaví-li se žalovaný k ústnímu jednání, nemůže žalobce žalobu měniti co do předmětu sporu (§ 396 c. ř. s.), než v tomto případě nejde o takovouto změnu žaloby — již rozuměti dlužno toliko změnu důvodu žaloby nebo rozšíření nároku žalobního — nýbrž, jak správně rozpoznal odvolací soud, o obmezení žalobní prosby, jež je dle Šu 235 odstavec čtvrtý c. ř. s. vždy přípustno. Pokud spatřuje do volatel zmatek bez bližšího označení v tom, že odvolací soud neuvažoval, jak k tomu dle Šu 471 čís. 7 c. ř. s. byl povinen, zdali z údajů žaloby plyne též logicky žalobní návrh, nelze rovněž dovolání přisvědčiti. O nějakém z důvodů zmatečnosti Šu 477 c. ř. s., k nimž by ovšem slušelo přihlížeti z moci úřední, nemůže zde dle předpisu býti řeči. Námitka, že prvý soud použil na skutkový stav v žalobě tvrzený a jím dle Šu 396 c. ř. s. za pravdivý pokládáný nesprávně zákona, nebyla žalovaným v odvolání vůbec uplatněna, odvolací soud nemohl se, jsa vázán důvody odvolacími, jí ani zabývati, a poněvadž v dovolacím řízení nemůže do volatel dohoniti to, co opomenul uvést v řízení odvolacím, nelze dovolacímu soudu obíratí se vývody dovolání této otázky věnovanými.

Čís. 4998.

Spojena-li se žalobou o zrušení náhradního nálezu vojenského dle Šu 2 zákona ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák., též žalobní prosba, by exekuce na základě náhradního nálezu byla prohlášena neplatnou a zrušena, jest tato část žalobní prosby pouhým důsledkem žalobní prosby o zrušení náhradního nálezu.